

Therése Söderlind

Hennes egna ord i mail till oss:

Jag är född och uppvuxen i Ångermanland, på flera orter längs Höga kusten. De flesta av dem frekventeras i min debutroman *Norrlands svårmod – Roman om ett försvinnande*.

Så fort jag gick ut gymnasiet sökte jag mig ut - iväg från Norrland och iväg från Sverige. Det ledde till många år utomlands och arbeten inom så vitt skilda områden som IT-branschen och biståndet. När jag återvände permanent till Sverige hade jag bott i England, USA, Schweiz, södra Afrika och Vietnam. Jag hade jobbat med teknik i höglager, köpt och sålt handicraft, kört safaribil och fokuserat på kvinnors företagande och genderfrågor. Jag hade tömt utedass.

Jag har alltid skrivit mycket och varierat – akademisk text, marknadsföringsmaterial, prosa. Fram till 2006 var dock det skönlitterära skrivandet en hobby. Men då skedde en vändning - jag beslöt mig för att skaffa mig tid, kollegor och handledning - och se hur långt jag kunde ta skrivandet. Därför sökte jag till Författarskolan vid Lunds universitet. Det ledde till en fil. mag. i litterärt skapande och i förlängningen debutromanen *Norrlands svårmod* som kom ut i september 2010.

Min spretiga bakgrund innehåller mycket mer än det beskrivna och är viktig och användbar för mig när jag skriver skönlitterärt. Jag tenderar att fokusera på människors relationer. Jag har också återvänt en bit norrut, både i det jag skriver och rent fysiskt. Jag bor numera i Uppsala men varje sommar tillbringas jag ett par månader med min familj i Höga kusten.

Mitt nya romanprojekt heter *Vägen mot Bålberget* och handlar om häxförföljelserna i Ångermanland på 1600-talet, med en nutidsskildring av människor i samma bygd. Jag skriver om våra värsta farhågor, människans vilja att leva och älska och bli älskad, dottrars relation till fäder och äldre mäns minnen.

Nu i höst håller jag också en kurs i romanskrivande för Studieförbundet. Vi är 10 skrivande själar som träffas och pratar om vårt största intresse och det är riktigt roligt och givande!

Från hennes hemsida

OM BOKEN

Det är nästan ljudlöst att kliva över myrmark i torrt väder. Varje steg sjunker ner en aning, varje andetag är lugnare. Genom öppningen mellan träden kommer älgpasset snart att synas ...

Något hände i Ringarkläppen en septembermorgon för sexton år sedan - något som kom att förändra en familjs liv för evigt.

Anna växer upp i en stökig men kärleksfull omgivning med mor, far och två äldre bröder. I samband med en älgjakt försvinner brodern Charlie spårlöst, vilket blir den utlösande faktorn för familjens sönderfall.

Den sjuåriga Anna blir ensam kvar när marken rämnar. Hon är lillasyster som tvingas bli storasyster i en ny familj. Under uppväxten hanterar hon minnena från Ringarkläppen och sin begynnande sexualitet på sitt eget sätt.

Anna hinner bli ung kvinna innan allt kommer ikapp henne. Det förflutna har då blivit ett garn i vars tåtar omgivningen rycker och nystar tills det kommer upp så oväntade och

skrämmande saker att det inte längre går att gömma sig. Vad hände egentligen Charlie? Varför hittade man honom aldrig? Och den andre brodern, vart tog han vägen? Varför var avgrunden så djup och så lockande att Annas mamma och pappa inte kunde värja sig?

Detta är ett familjedrama i norrländsk tappning. På ytan är livet det vanliga - medan livslögnerna, sveket och passionen styr mot katastrofen. Therése Söderlinds *Norrlands svårmod* är en debut vid sidan av allfarvägen - en mörk och suggestiv spänningsroman.

Pressröster

»När Therése Söderlind debuterar med romanen *Norrlands svårmod* gör hon det med ett starkt språk och fascinerande komplexa personlighetsbeskrivningar ...«

Jakob Carlander, Östgöta Correspondenten

»Söderlind äger samma förmåga att beskriva gränslandet mellan kärlek och våld som Joyce Carol Oates. Hon lyckas skapa en hotfull stämning med mycket små medel, en blick, en skevhet, ord som skaver.«

Ann Heberlein, Sydsvenskan

»Den är sinnrikt uppbyggd, spännande och har en psykologisk skärpa som skär vasst och djupt.«

Crister Enander, Tidningen Kulturen

»Therése Söderlinds spänningsroman är, både vad gäller språk och intrig, en häpnadsväckande debut.«

Ylva Floreman, Bibliotekstjänst (häfte 10119241)

»... när romanen är som bäst doftar den Kerstin Ekmanskt mörker och blåbärsris. *Norrlands svårmod* rör sig lika hemtamt i samtiden som i granskogen.«

Jessika Gedin, Elle

»... språket är levande och spänstigt, det sprakar och gnistrar om det.«

Gregor Flakierski, Örnsköldsviks Allehanda

»... en fångslande och angelägen historia om arv och ursprung.«

Erik Jonsson, Norrbottens-Kuriren

»Glöm heller inte att Therése Söderlind skänker skärpa och skälvan och ett slags mångfacettering åt ett rikligt antal bifigurer!«

Jan Karlsson, Sundsvalls Tidning

»Annas familjehistoria blir på sätt och vis en del av Sveriges historia. Det är skickligt, fingerfärdigt, tänkvärt.«

Leif Eriksson, Eskilstuna-Kuriren

»En välskrivnen, bitvis hisnande, historia som berör.«

Carin Khakee, Femina

»Romanen lever inom mig också när jag inte läser den.«

Ulf Eriksson, Göteborgs-Posten

Fån Bonniers hemsida

Therése Söderlind (född 1965) växte upp i Höga kusten i Ångermanland. Hon har bott längre perioder utomlands, bl a i södra Afrika och Vietnam, där hon studerat och arbetat med bistånd. Therése har gått på Författarskolan vid Lunds universitet men bor numera i Uppsala och vänder varje sommar norrut.

Theréses romanprojekt kan man följa på hennes hemsida www.theresesoderlind.se. Den är tillägnad alla som läst och tyckt om *Norrlands svärmod* och riktar sig till alla som skriver eller längtar efter att komma igång med att skriva.

Therése Söderlind årets vinnare av Norrlands litteraturpris

Gregor Flakierski

Therése Söderlind har tilldelats Norrlands litteraturpris för sin roman "Norrlands svärmod". Juryns motivering var: "Therése Söderlind lyckas i sin debutroman tränga in i en komplex och poetiskt laddad verklighet där en familjs öde aldrig blir patetiskt eller schablonmässigt skildrat. Det är ett slags Norrlands noir från sin ljusaste sida, där författaren på ett ömsint sätt skildrar både de destruktiva och de kämpande, uppbyggande sidorna av sina huvudpersoner. "Norrlands svärmod" är en debut som ger mersmak."

Therése Söderlind är född och uppvuxen i Ångermanland, på flera orter längs Höga kusten. 19 år gammal sökte hon sig som så många andra bort från Norrland. Men som hon säger i en intervju "Jag har sedan dess alltid återvänt och aldrig återvänt. Jag kommer alltid tillbaka men kan aldrig stanna."

Therése har bott många år utomlands, bland annat i England, USA, södra Afrika och Vietnam, och arbetat inom en mängd olika yrken. Hon bor numera med sin familj i Uppsala, tillbringar varje år ett par månader i Höga Kusten, och beskriver sig själv som "norrlänningen som hamnat i Uppsala via fyra kontinenter."

2006 gick hon två år på Författarskolan vid Lunds universitet, vilket resulterade i romanen "Norrlands svärmod", som är hennes skönlitterära debut.

Just nu håller Therése på med en ny roman, som enligt initierade källor kommer att handla om häxprocesserna i Ångermanland på 1600-talet.

Hon uppger ofta Kerstin Ekman, och i synnerhet hennes "Händelser vid vattnet", som en viktig inspirationskälla.

När "Norrlands svärmod" kom ut skrev Jan Karlsson i sin anmälan i Sundsvalls Tidning (9 januari 2011): "Med tanke på att författaren - Therése Söderlind, född 1965 - är skönlitterär debutant får man nog ändå kalla verket för en smärre sensation."

Det är lätt att instämma. Söderlind vågar lita på läsaren och på sitt eget språk. Hon vågar ge sig själv och läsarna *tid*, genom att långsamt utveckla handlingen, och låta personerna träda fram och växa.

Det blir aldrig tråkigt, tvärtom spänningen stiger för varje sida. Mycket tack vare språket. Också det långsamt, eftertänksamt, varje ord, varje fras, är noga avvägd, här finns inget onödigt bråte som skymmer sikten, och språket är levande och spänstigt, det sprakar och gnistrar om det.

Systematiskt, lager för lager, klarlägger Söderlind det mänskliga psykets alla motsägelsefulla skikt. Hon skärskådar familjen och de roller som dess olika medlemmar tvingas in i, ofta omedvetet, eller mot sin vilja.

När dramat går mot sin upplösning förmår Söderlind att överraska. Det som länge såg ut som en ordinär, låt gå välskriven, relationsroman, vågar ställa väsentliga existentiella frågor, och dessutom ifrågasätta dagens hela terapiväng.

Norrlands litteraturpris är ett litterärt pris som utdelas sedan 1973 av Norrländska litteratursällskapet. Utdelningen brukar ske i samband med sällskapets årliga Sommarmöte, som i år ägde rum på Ulvön. Prissumman är på 10 000 kronor.

Från Svensk bokhandel

Höstens Böcker 2010 Vuxen (Skönlitteratur) Therése Söderlind

100611

DEBUTANT: I skrivande sekund är det fyrtiofem år sedan min mamma åkte in ensam till BB i Örnsköldsvik. Hon skulle föda sitt andra barn, en flicka den här gången hoppades de, och hon och pappa hade väntat hela helgen på att värkarna skulle komma igång. I så fall skulle pappa kunna vara med vid födseln. Nu hände ingenting och till slut satte han sig i bilen och körde söderut, för han arbetade borta under veckorna. Mitt i natten åkte han, med bara marginal nog för att komma fram tills arbetet drog igång på måndag morgon.

Några få timmar senare föddes jag. Om det visste min pappa ingenting där han rattade sin Ford Fairlane längs slingrig E4, mot ett vägbygge i Uppsala. Han var pojken som börjat jobba i skogen som tolvåring men som ville något annat än att bli torpare. Mannen som i många år drog norra Sverige runt med sin fästmö, tills de fick barn och slutade flytta omkring.

Vad har nu detta med mitt bokskrivande att göra? Tror jag att det är mina rötter jag gräver fram på det här viset? I så fall räcker det inte. De finns djupare än så. Hälften i den finska – numera ryska – myllan i Karelen där min mor som ensam och livrädd åttaåring en gång krupit i diket för att gömma sig för de ryska jaktplanen. (Jag märker att jag använder ordet livrädd i dess rätta bemärkelse för första gången.) När frontlinjen mullrade närmare och bomberna till slut slog ned så fönsterrutorna skullrade och familjen hade kratrar på åkern, satte föräldrarna barnen på ett tåg till Sverige.

Mamma kom att växa upp även hon i Ångermanland, i skogarna nära kusten där man kan blicka ut över bergen som blånar mot havet. Hon blev kvar, fast drömmen var en annan. En del får inte välja.

Är det rötter? Det har sannerligen påverkat mig.

När jag själv var åtta behövde jag inte vara rädd att dö, och jag kunde välja. Jag hade tre drömyrken – veterinär, nunna eller författare. De första två verkade så svåra. Men jag hade alltid historier att berätta.

Jag gick en lång väg. Varför var det så självklart för mig att jag skulle ut, iväg, resa, se världen? Medan syskonen stannade kvar. Varför gjorde jag andra val, så lovarna hemåt blev färre och färre?

Det var slumpen – eller min väninna Anna – som hämtade hem mig. Möjligtvis var det min barndoms bygd också, det som nu kallas Höga kusten. Det är motsägelse-fullt, det här landskapet med så dramatisk natur att jag närapå tappar andan och inte vet om jag vill gråta eller le. Under sommarnätterna går ljuset rätt in i själen och tar fram en längtan. Efter vad?

Det tog tid innan jag återupptäckte Ångermanlands kustland. Än längre innan jag vandrat tillräckligt länge på klapperstenarna vid havet och myrarna i skogen och återfunnit historierna.

Nu är det dags. Ja. Jo.

Therése Söderlind

Titel: Norrlands svårmod

Förlag: Wahlström & Widstrand

Recension i GP

Therése Söderlind | Norrlands svårmod

Bok

Therése Söderlind | Norrlands svårmod

W&W

Therése Söderlinds debutroman handlar om en ung kvinnas sökande efter sanningen om sin familjs utplåning. Hennes tålmodiga knådande av stoffet skapar en känsla av djup, skriver Ulf Eriksson.

Jaktolycka. Norrland. Familjetragedi. Dialoger kring en sanning som tonat bort genom åren. I

Therése Söderlinds debutroman Norrlands svårmod är de större scenarierna Stockholm, Höga kusten och Härnösand. Ibland befinner vi oss, tycks det, i P O Sundman-land: "Ingenting. Det är det som är problemet. Så gott som allt är inringat från den dagen. Det finns inget nytt."

Men i många stycken är denna uthålliga berättelse om den unga kvinnan Annas sökande efter sanningen om sin familjs utplåning motsatsen till Sundmans behaviourism. Söderlind är strängt upptagen med att utforska sanningssträvans känslomässiga vävnad.

Detta är en romantisk tematik. Med Söderlinds egna ord: "Att veta exakt hur det känns när det känns." Men liksom det förflutna ger sig tillkänna inom karaktärerna som både konstruktioner och ursprung, innebär viljan att ta reda på hur det egentligen var både en vandring tillbaka och en resa utåt, i livstidens alltmer vidsträckta delta.

Spelet mellan nuet och det förflutna ger romanen en andning som känns skön när man ibland irriteras av den förklarande metoden i vissa partier. Romanen kunde möjligen ha vunnit på att kortas.

Men i stället vill jag framhäva berättelsens kvaliteter. Här finns livsvisdom och fin blick för komplexiteten hos interagerande människor. Utan att mista kontakten med den verklighet vi kan dela lyckas författarens tankeskildrande prosa ladda scener och ögonblick med ödesallvar. Det blir inte patetiskt. Många intressanta, dovt komiska dialoger växer till gåtor i egen rätt.

Det socialpsykologiska ältandet är möjligen en svensk nationalsport som inte bör uppmuntras, men Söderlind gör något med metoden. Hennes tålmodiga knådande av stoffet skapar en känsla av djup. Romanen lever inom mig också när jag inte läser den.

Recension i Sydsvenskan

Norrlands svårmod. Roman om ett försvinnande.

Författare:	Therése Söderlind
Förlag:	Wahlström & Widstrand

Text: [Ann Heberlein](#)

Publicerad 30 september 2010 6.30 Uppdaterad 30 september 2010 16.31

[Större](#) eller [mindre](#) text

Farlig förbindelse

Kultur & Nöjen.

Therése Söderlind framstår i sin debutroman som en sorts norrländsk Joyce Carol Oates, konstaterar- en imponerad Ann Heberlein.

Therése Söderlind debuterar med en roman bortom den kulturella medie-medelklassens vändor och problem. "Norrlands svårmod" är en bok som inte handlar ett endaste dugg om författarskapets vändor, om bokmässor, om tidningsredaktioner, journalister eller reklambranschen. Therése Söderlinds berättelse om Anna och hennes familj har alltså potential

att beröra långt fler än den självupptagna stockholmsbaserade medie- och kultureliten. Söderlind har nämligen något att berätta, en märklig historia om en familj i sönderfall, om passionens destruktivitet, om längtan och om ensamhet.

I "Norrlands svårmod" kastar det förflutna långa skuggor in i framtiden, Anna definieras mer av ogripbara minnen av en barndom som ter sig gåtfull än av något annat. Anna är 23 år gammal då romanen tar sin början, läser något oväsentligt vid universitetet, delar en lägenhet med väninnan Mirja, dricker för mycket, lider av ångest och tvångstankar och har våldsam sex med okända män. Så långt är berättelsen tämligen konventionell – ung trasig kvinna som super och knullar och så vidare – men mycket snart överraskar Söderlind och jag dras in i en suggestiv berättelse som utspelas på flera plan.

Det finns ett obönhörligt före och ett efter, vilket utgör det nav kring vilket Annas liv kretsar. Livet med mamma och pappa och de två bröderna på gården i Ringarkläppen utgör ett nästan mytiskt före, ett drömligt tillstånd som Anna båda fruktar och längtar efter. Inom loppet av några veckor är hela hennes familj utplånad. Föräldrarna är döda och de båda bröderna försvunna. Anna är sju år när barndomen abrupt avslutas och hon tvingas flytta till mostern och hennes man i staden. Där dras Anna så småningom in i ett komplicerat maktspel med en betydligt äldre man. Petter, som han heter, är ungdomsledare i kyrkan, och anstränger sig för att bryta igenom flickan Annas pansar. Han vill hjälpa henne, säger han, men han klarar inte av att stå emot Annas inviter. Söderlinds beskrivning av den unga flickans exploatering av den egna kroppen är alltför lätt att känna igen. Anna använder sin sexualitet för att binda och förskjuta, för att belöna och straffa, både sig själv och andra.

Relationen mellan Anna och Petter avslutas under synnerligen dramatiska omständigheter och när de möts igen många år senare visar sig det förflutna vara något annat än det Anna trodde. Annas försvunna bröder dras, på olika sätt, in i skeendet och berättelsen skruvas ytterligare ett varv när Anna återvänder till Norrland.

Söderlind äger samma förmåga att beskriva gränslandet mellan kärlek och våld som Joyce Carol Oates. Hon lyckas skapa en hotfull stämning med mycket små medel, en blick, en skevhet, ord som skaver. Våldet är ständigt närvarande, inte bara som ett hot utan som en självklar möjlighet, kanske en grundläggande faktor i alla relationer. Söderlind vänder och vrider på maktperspektivet tills inget längre tycks självklart. Vem är stark och vem är svag? Vem utnyttjar egentligen vem? Hon beskriver de norrländska skogarna så att jag, som aldrig varit där, tycker mig känna doften av gran och mossa, höra älgens bröl, hundens skall och de upphetsade jägarnas tunga andhämtning. Jag är djupt imponerad och ser mycket fram emot Söderlinds nästa roman.

Ann Heberlein

Recension Borås tidning

En försvunnen broder och de som blev kvar

RECENSIONER2010-10-04 | Uppdaterad 2010-10-11

Omslaget visar en lång, rak (evig) landsväg eller kanske snarare en bild av en landsväg och den krackelerar, visar betongväggen bakom.

Men bildens mitt är intakt, och vid horisonten kan man ana en ensam, mötande bil. Det är en vemodig bild som understryker romanens titel Norrlands svårmod. De eviga, långa vägarna som man inte kan föreställa sig känslan av, om man inte sett dem med egna ögon. Framsidan utstrålar en stämning som jag gärna vill veta

mer om, men mina önskningar infrias inte helt och hållet.

En roman om ett försvinnande lyder undertiteln till Thérèse Söderlinds debutroman, även om en roman om de som lämnas kvar efter ett försvinnande skulle stämma ännu bättre. Den som försvinner i Norrlands svårmodiga skogar är Charlie, storebror, men romanen handlar om hans två yngre syskons rastlösa försök att förstå hur försvinnandet gick till och varför familjen föll sönder efteråt. Om passionen som angränsar till galenskap, om att lämnas ensam kvar och om att bära en tung börda.

Lillasyster Anna är bara sju när Charlie försvinner och hon blir istället storasystern i mosterns familj. Hon försöker växa upp trots allt som lämnats ofärdigt och oförklarat med familjens undergång, och hon lever ut den rastlösheten i sexuella utsvävningar och verklighetsflykter. Berättaren är så allvetande att alla Annas problem skrivs rakt ut. Alla frågor som väcks hos mig om hur det står till med huvudkaraktären står redan där, svart på vitt. Jag hade hellre anat hur saker och ting stod till med Anna, än vetat exakt. Det skär sig mot suggestiviteten som kommer ur allt det oförklarade, som i övrigt genomsyrar romanen.

Genom att i bokens första del varva olika tidsrymder med varandra Anna 7 år, Anna 13 år och Anna 23 år leker Söderlind, på ett sätt som angränsar till att vara deckarlikt, in mig i funderingar om vad som egentligen hänt med Charlie den där morgonen på jaktpasset. Och om vad som hänt Anna under hennes uppväxtår. Samma driv finns kvar när sykonen mer aktivt söker efter svar och reser tillbaka till platsen där allt hände.

Man anar att alla lösa trådar ska knytas samman på slutet, att katharsis väntar runt knuten. Som jag fastställt redan, så är känslan av att man anar något i en roman (snarare än att få något skrivet på näsan), en mycket trevlig känsla. En känsla som förföljer mig även när jag lagt bokmärket tillrätta för kvällen.

Men det som verkligen är suggestivt och implicit, får aldrig ett riktigt slut. Trådarna som man hoppas ska vävas samman i ett rafflande slut trasslar bara ihop sig när romanen tappar sitt driv mot slutet.

Thérèse Söderlind har själv vuxit upp i Norrland och det märks i de kärleksfulla miljöbeskrivningarna i den här intressanta berättelsen. En berättelse som lyckas med det svåra tricket att inte ha för högt tempo, och ändå driva läsaren vidare i funderingar om hur det ska sluta. Men som också tappar just samma driv framåt, när alla trådändar väl ska knytas samman.

Lisa Jagemark

Intervjue från Bonnierpocket

INTERVJU MED THÉRESE SÖDERLIND

23 maj 2011

Thérèse Söderlind är aktuell på Bonnier Pocket med sin debutroman Norrlands Svårmod. En bok som fick recensenterna att jämföra henne med Joyce Carol Oates. I den här intervjun berättar hon om sitt skrivande och hur det känns att debutera som författare.

Berätta om dig själv!

Jag är norrlänningen som hamnat i Uppsala via fyra kontinenter. Jag insåg att jag varit långt borta då det kändes som att flytta hem när jag kom till Uppsala. Här går det norrlänningar på gatorna!

Jag är också berättaren, hon som aldrig kan svara på en fråga utan att göra lovar så jag får berätta något på vägen.

För en av mina vänner är jag hon som fick lämna Norrland för att jag pratar för mycket...

Har du skrivit länge?

Jag var sju när jag skrev min första novell. Sedan blev det dikter i många år och fler noveller som jag aldrig lät någon läsa. Jag började på en roman i tonåren och ännu en när jag var i 25-årsåldern. Sedan följde långa år med för mycket arbete, men berättandet fanns där ändå. I mitt huvud har jag alltid berättat saker. När jag var föräldraledig skrev jag så den första romanen som har en början och ett slut och en helsickes massa sidor där emellan. Efter det kände jag mig redo att skriva på allvar. Det blev Norrlands svärmod.

Vad har du för känslor inför att debutera som författare?

Jag är så glad att jag är 45 år och inte 25. Det är mycket att hantera, men proportionerna blir sunda när det är barnens väl som bekymrar mig mer än recensionernas innehåll. Kan med andra ord rekommenderas!

Själva "debuterandet" skedde på några sekunder. Det inträffade den första gången en okänd person sa att hon precis läst ut min roman. Jag insåg då - på riktigt - att jag inte längre har bestämmanderätt över mina ord. Det var en knepig känsla att vem som helst hade rätt att läsa, men det gav mig mer distans till berättelsen. Och då var debuterandet avklarat.

Din roman utspelar sig i Norrland och landskapet spelar en viktig roll i din historia. Vad har du för koppling till det norrländska landskapet?

Jag växte upp på olika orter i Höga kusten. Jag var nitton när flyttade hemifrån och därmed "lämnade" Norrland. Jag har sedan dess alltid återvänt och aldrig återvänt. Jag kommer alltid tillbaka men kan aldrig stanna. Och varje gång jag återvänder kan jag uppleva mina uppväxttrakter på ett sätt jag aldrig kunde när jag bodde där. Det handlar om lukter, känslor och tillstånd (som svärmod!). Där finns också människors sätt att tala till varandra, eller det sätt man ibland använder åtbörder eller tystnad istället. Blickar. Jag tycker om att studera det och märka att jag förstår alltihop. Som att vara flytande i ett språk.

Undertonen i din berättelse är bitvis rätt skrämmande och våld och makt är begrepp som känns centrala. Vilka är dina inspirationskällor?

Jag tror ingen vet hur inspiration uppstår. Inspirerad av livet och människor måste jag ju vara, men därutöver ...? Jag skriver mig fram till inspirationen när den inte kommer spontant.

Vad har du för planer för framtiden, har du funderingar på flera böcker?

Jag har en historia i huvudet som bara kommit ned på papper i brottstycken ännu. Frammot jul får jag tid att börja forma en berättelse av den. Kanske har det klarnat så pass då att spåret är rakare än med Norrlands svärmod, som hade en hel del utvecklingar jag redigerade bort. Den nya berättelsen utspelas också i Ångermanland och kan komma att handla lite mer om ... broar.